

500 GADU REFORMĀCIJA

500 GADU REFORMĀCIJA

Kam Tic Luterāņi / What Lutherans Believe

*LELBA kopējā ideja ar mērķi izveidot šo rakstu iesākās
2016. gada LELBA Vidienes Apgabala konferencē, Mineapolē*

Autors/Author : māc. Andris Sedliņš

Tulkot palīdzēja/English translation provided by māc. Aija Graham un Inta Lāčplēse
Printing subsidized by a grant from Thrivent for Lutherans

KAM TIC LUTERĀNI

LUTERĀNI IR KRISTIEŠI

Vienreiz kāds gudrnieks pajautāja kādam luterānu mācītājam, "Vai luterāni tic, ka tā ir vienīgā patiesā reliģija?" Un mācītājs gudri atbildēja: "Jā, bet luterāni nedomā, ka viņi ir vienīgie, kuriem pieder patiesība." Būt par luterāni nozīmē būt par kristieti: luterāni ierindo sevi garajā kristiešu ierindā, kas sniedzas atpakaļ līdz pat pirmajiem Kristus mācekļiem, kuri ir dzemdināti Dieva ģimenē caur savu kristību un tiek spirdzināti ticībā ar Dieva vārdu un Svētā Vakarēdiena sakramantu. Viņi pieņem baznīcas vēsturiskās ticības apliecības un ciena tās liturgiskās tradīcijas. Kopā ar daudzām citām kristīgām konfesijām, viņi stāv uz pašiem kristīgās ticības pamatiem.

KĀPĒC "LUTERĀNI?"

Nosaukums "luterānis" neparādās līdz pat 16. gadsimtam, kad kāds katoļu mūks, Mārtiņš Luters, mēģināja reformēt toreiz vienīgo baznīcu, kura bija kļuvusi uzpērkama. Bet viņa pūles veicināja nevis reformāciju, bet šķelšanos. Baznīca tika sašķelta divās daļās: "reformētā" vai "protestantu" baznīca vienā pusē, un katoļu baznīca otrā. Lutera ienaidnieki sāka nosaukt šo pirmo protestantu baznīcu par "luterānu" baznīcu. Un, lai gan Luters pats par to protestēja, tā tas vārds palika. Šodien luterāni ļoti augstu novērtē šo reformācijas vēsturi un tās bagātību un lepni nes Lutera vārdu.

Lutera revolūcija mainīja ne tikai baznīcu, bet arī tā laika sabiedrību. Luters un Reformācija atstāja ļoti lielu iespaidu uz izglītību, darbu, politiku, mūziku, un kultūru. Var teikt, ka šī reformācija ieveda Eiropu modernā laikmetā. Lai gan tā visa bija sarežģīta vēsture, pats Reformācijas kodols atrodams vienkāršos vārdos: Tikai Dieva Vārds, tikai žēlastība, tikai ticība.

VĀRDS

Lutera lielais atklājums, kas iesāka šo kustību, bija dārgums, kas atrodas Kristus mācības pašā centrā un stāv rakstīts Bībelē. Toreiz Bībele tika lasīta reti, jo tā nebija tulkota no latīnu valodas. Un grāmatas vēl netika drukātas. Visas reliģiskās mācības nāca no baznīcas un tās tradīcijām, kas bija daudzslāņainas. Tad, kad Luters kērās pie Bībeles, viņš tur sameklēja Kristus īsto vēsti. Viņš pārtulkoja Bībeli, lai katrs cilvēks varētu to saredzēt pats savām acīm un to izlasīt. Tāpēc viens no luterānu kaujas saucieniem bija "Tikai Dieva vārds!"

ŽĒLASTĪBA

Lasot un pētot Bībeli, Luters no jauna atklāja kristiešu pamatmācību; proti, ka Dievs ir sūtījis savu dēlu, Jēzu Kristu, lai krusta nāvē mūs atbrīvotu no grēka, mūžīgās nāves un pazušanas. Dievs to darījis vienkārši savas žēlastības dēļ; tāpat kā kura katra laba māte vai tēvs mīlestības dēļ apžēlosies un piedos savam bērnam. Tā arī Dievs. Un to žēlastību nevar ne nopirkst, ne arī iegūt ar labiem darbiem. Tā ir brīva dāvana, kas ir jau dota. Tas žēlastības darbs ir jau padarīts. Jēzus ir jau miris par mums. Un viņš turpina dot mums brīvību, dzīvību, un izglābšanu -- pat tagad, šobrīd! Tā ir tā lielā un labā prieka vēsts, ko grieķu valodā saucam par "evangel." Tāpēc luterānu baznīcas tiek nosauktas "evāngēliskās" baznīcas. Jo tas ir baznīcas aicinājums un pienākums: sludināt šo labo vēsti.

TICĪBA

Šo Dieva dāvanu nevar ne nopirkt, ne arī nopelnīt, to var saņemt tikai ticībā. Un nav jau jāprasa, cik daudz šī ticība vajadzīga, lai šo dāvanu saņemtu, jo ticība nav ne saskaitāma, ne sverama. Ticība ir patiešām uzticība; tas ir, laist sevi valā no tā zara, pie kā Tu esi pieķēries un ticēt, ka ir Kāds, kas Tevi sakērs un izglābs. Zars, pie kā mēs mēdzam turēties, ir tā iedomā, ka mēs varam paši ar savām spējām nopelnīt Dieva labvēlību, gan ar mūsu labiem darbiem, gan ar mūsu garīgām izjūtām. Ja mums jau pieder šī labvēlība un mīlestība, kāda tad tur jēga to mēgināt iegūt? Taču nav! Mēs varam droši laist šo zaru valā, jo pats Dievs mūs sakērs un izglābs. To zinot un ticot, mūsos rodas liela brīvība un prieks. Tomēr mums ir pazemībā jāatzīst, ka Dievs ir Dievs un ne mēs.

ŽĒLASTĪBAS VEIDI

Luterāni mēdz būt praktiski un vienkārši ļaudis, tāpat kā bija Luters. Tātad, ļoti praktisks jautājums: "Kur tieši Dievs ir atrodams? Kur tad mēs varam sameklēt Jēzu? Kā praktiski mēs varam saņemt to Dieva žēlastību?" Šie veidi ir divi: Dieva Vārds un Viņa Sakramenti. Un sakramenti ir arī divi: Kristības un Svētais Vakarēdiens. Protams, tas neierobežo Dievu. Viņš var joprojām darboties kur un kā viņš vēlas, jo viņš ir Dievs! Bet šīs ir tās vietas, kur Dievs ir solījis nākt pie mums. Vienmēr. Tātad, mums nav jāšaubās; mēs varam būt droši un viņam uzticēties: Te mēs varam sastapt Dievu.

DIEVA VĀRDS UN BĪBELE

Bībelē ir atrodams Dieva Vārds. Bet Bībele un Dieva Vārds nav vienlīdzīgi. Dieva Vārds ir lielāks par Bībeli, jo Dieva Vārds vienmēr ir varens notikums. Tad, kad Bībele ir atvērta, lasīta, sludināta, un ticība tiek atjaunota, tad Bībele ir tiešām Dieva Vārds. Bet stāvot uz plaukta, putekļaina, tā ir tikai grāmata ar iespējām. Luters reiz teica, ka Bībele ir šūpuļitis, kurā Kristus bērnīnš dus. Viņš brīdināja, lai mēs nesamainām dzīvo bērnu ar gultu! Te ir vajadzīgs nedaudz zināšanu, spēju un Svētā Gara palīdzības, lai pārvērstu Bībeli par dzīvo Vārdu. Tāpēc šis darbs parasti tiek dots mācītājiem, kuri ir aicināti un izskoloti šim darbam.

SAKRAMENTI

Sakramenti ir Dieva Vārds, kopā ar kādu parasto vielu, ko mēs varam saredzēt, sasmaržot, sataustīt. Šie ir taustāmi, reāli, praktiski veidi, kā Dievs top mums reāls. Tāpēc mēs tos saucam par "sakramentiem," no vecā vārda "sacer" vai "svēts," jo tie ir svēti notikumi. Dievs tur ir. Kā mēs to zinām? Jo Dievs mums ir apsolījis būt klāt kristības ūdeņos un svētvakara maizē un vīnā. Un ne tikai to apsolījis, bet pavēlējis, lai mēs tā aicinām Viņu pie sevis.

KRISTĪBAS

Kristības ir dzimšana. Tas ir, kā mēs piedzimstam Dieva ģimenē, vai viņa Valstībā. To nevar nekā savādāk panākt. Un tad, kad mēs tur piedoram, tas ir mūžīgi. Var būt reizes, kad mēs Dievu atmetam, vai pat noliedzam, bet Viņš nekad mūs nepametīs. Tad, ja kāds kristietis sāk šaubīties, vai viņš vai viņa tiešām pieder Dievam, tad atliek tikai atgādināt pašam sev: "Bet es taču esmu kristīts!" (Un man pat ir dokuments, kas par to liecina: mana Kristības apliecība.)

Kristības sakramentā sastopas Dieva vārds un pasaules elements, proti, ūdens, ko uzlej uz galvas. Cilvēks arī var būt ūdenī iegremdēts. Nav svarīgi, cik daudz ūdens tiek lietots. Ja vieta tiek krietni aplieta, arī nekas. Jo tās, taču ir dzemības!

Nav no svara, kādā vecumā cilvēks tiek kristīts. Luterānu baznīcā Kristības sakramentu parasti sniedz mazuļiem, jo viņi spēj izpildīt kristības kvalifikāciju: viņi prot gulēt, ēst, raudāt, un notraipīt autiņus. Un kā katrs vecāks to saprot, šīs pašas kvalifikācijas pietiek arī viņiem, lai viņi savu bērnu pilnīgi mīlētu. Un ja cilvēks tā mīl, tad ne mazāk arī Dievs.

SVĒTAIS VAKARĒDIENS

Maize un vīns kopā ar Dieva Vārdu top par Jēzus miesu un asinīm, Viņa paša būtību mūsu vidū. Luters kādreiz to nosauca "Dieva Vārds starp mūsu zobiem," kurā mēs saņemam visus Dieva solījumus un dāvanas. Mēs tiekam kristīti tikai vienreiz, jo piedzimt var tikai vienreiz. Bet mēs ēdam bieži, lai varētu dzīvot. Tā arī Svētais Vakarēdiens ir mūsu maize, lai varam uzturēt dzīvu ticību. Šīs "dievgalds" plūst uz divām pusēm: tas stiprina mūsu saites ar Dievu, un tas stiprina mūsu mīlestības saites ar draudzi. Lai gan katrs var Svēto Vakarēdienu saņemt atsevišķi, parasti tas ir ģimenes galds. Mēs tajā dalāmies ar mūsu brāļiem un māsām Kristū gan mūsu draudzē, gan visā pasaulē. Tā mūsu mīlestības saites tiek uzturētas un stiprinātas ar visiem, kas caur Kristību ir piedzimuši Dieva ģimenē. Šo ģimeni sauc par Baznīcu.

BAZNĪCA

Gluži vienkārši, Baznīca ir tā vieta, kur atrodas un dzīvo Dieva Vārds un Sakramenti. Te ir vieta, kur Dievs tiekas ar savu ģimeni; tas ir kodols. Tur kur Dievs atrodas, ir baznīca. Baznīcas ministrija pieder Dieva ļaudīm, un ne kādai citai varai, kā bīskapiem vai mācītājiem. (Atceramies, ka tieši tāpēc Luters iesāka Reformāciju, jo bīskapi un baznīcas hierarhija bija sagūstījuši baznīcu.) Tomēr, lai baznīca būtu labā kārtībā, lai būtu labi sagatavoti sprediķi un mācības, mācītāji tiek aicināti, lai padarītu šos darbus.

DIEVKALPOJUMI

Tad, kad Dievs ir starp mums baznīcā, pie saviem ļaudīm, tas izraisa mūsu atbildi. Pēkšņi notiek grēksūdze, jo tas kontrasts top skaidrs: Dievs ir svēts, bet mēs tādi neesam! Mēs neesam izpildījuši to, ko Dievs mums pavēlējis. Vai arī mēs esam izlikušies daudz labāki un svētāki nekā patiesībā esam. Mums tad ir jāatzīstas. Jo kā katrās attiecībās, ja tajās nav godīgas, atklātas sirds, tad attiecības tālāk, dzīlāk neveidojas. Bet tad mēs dzirdam piedošanas un žēlastības vārdus, un mūsu draudzība ar Dievu tiek atjaunota. Tādēļ, ka mūsu sirdis ir pildītas ar prieku par saņemto žēlastības dāvanu, mēs pateicamies un dziedam. Un arī lūgšanās tad godīgi pie Dieva paceļam visas mūsu rūpes un raizes. Mēs stāvam un sēžam, metamies ceļos, dziedam, runājam un klausāmies, ziedojam mūsu naudu, ēdam un dzeram. Te notiek intensīva sadarbība: no Dieva uz mums, no mums pie Dieva, un arī savstarpēji. Lai šī sadraudzība būtu tuva un aktīva, ir ieteicams tā tikties ar Dievu un draudzi katru nedēļu.

KRISTĪGĀ BRĪVĪBA

Viens no Lutera pirmajiem rakstiem saucās "Kristiešu brīvība." Te ir izteikta tā doma, kas joprojām pievelk cilvēkus pie kristīgās ticības: proti, brīvība. Mērķis reliģijai nav lai taptu reliģiozs, bet gan lai tiktu atbrīvots no visām tām lietām, kas mūs iesloga: bailēm, dusmām, atriebšanas, iedomības, mazvērtības, skaudības un vēl daudzām citām, kas mūs nospiež un iznīcina. Varam to visu nosaukt par "grēku un nāvi." Prieš tā, taču, Jēzus tika sūtīts, tika krustā sists, nomira un ir augšāmcēlies, lai no tā visa mūs atbrīvotu. Kristīgā vēsts ir, ka Jēzus savu pienākumu izpildīja. Tāpēc arī Luters var droši sludināt, ka "Kristietis ir pats par sevi kungs, nepakļauts nevienam." Bet tā ir tikai teikuma pirmā puse. Otrā daļa deklarē, ka "Kristietis ir cītīgs kalps, pakļauts visiem." Tas nozīmē, ka ir zināma jēga šai kristīgajai brīvībai. Mēs neesam tikai brīvi NO KAUT KĀ, bet esam brīvi arī KAUT KAM. Un kāpēc mums dota šī brīvība? Lai kalpotu mūsu līdzcilvēkiem. Tas ir paradokss.

...UN CITI PARADOKSI

Luterāņu pasaules uzskats ietver daudz paradoksu, gluži kā iepriekšējais. Mēs esam gan kungi, gan kalpi; gan svētie, gan grēcinieki; gan brīvi no likumiem, gan pakļauti likumam; gan dzīvojam Dieva valstībā, gan esam piesieti pasaules valstībai. Tāda valoda atspoguļo dzīves sarežģītību. Patiesi, dzīvē ir daudz paradoksu. Luterānisms nemēģina sašaurināt dzīvi kaut kādā šaurā lokā, lai to iespiestu savā dogmatikā. Luterāņu tradīcija ir skatīties īstenībai sejā, tādā, kāda tā patiešām ir; un tieši tur, šinī sarežģītā pasaulē, paradoksā izdzīvot Kristīgo ticību. Tā ir pragmatska, reāla, un skaidra pieeja dzīvei un ticībai.

DZĪVES AICINĀJUMS UN DARBS

Šis pragmatskais un reālais dzīves uzskats izpaužas luterāņu izpratnē par dieniško dzīvi un darbu. Ir anekdota, kas stāsta, kā kāds zēns, kas bija gatavojies dzīvot kā mūks, jautājis Luteram, kā tagad viņam kalpot Dievam, jo Luters bija slēdzis visus klosterus. Luters prasījis šim zēnam: "Kas tad ir Tavs amats?" "Mucu meistars," atbildējis zēns, "tāpat kā mans tēvs un tēvu tēvs." "Ak tā," sacījis Luters, "nu tad taisi mucas, kas netek! Tad Tev būs Dieva labvēlība." Mūsu mērķis nav klūt tik augstprātīgiem, ka mēs vairs neesam derīgi šai pasaulei. Dzīve, kura iepriecina Dievu, ir tā, kas izmanto visus talantus, kādus Viņš mums ir devis, un tos lietojam, kalpojot mūsu līdzcilvēkiem. Tad Tu arī būsi sameklējis Tavu dzīves aicinājumu, amatu, un jēgu. Un arī dzīves prieku! Tavs īstais amats ir atrodams tur, kur Tavs lielais prieks un pasaules lielais izsalkums satiekas. Tas var būt Tavā darbā, ģimenē, sabiedrībā, valstī, kā arī draudzē. Mums nav jāatrod kāda reliģiozā sfēra kur esam svēti, jo Dievs taču visu mūsu dzīvi svētī! Mēs esam Dieva priekšā tādi, kādi esam, visās mūsu dzīves aktivitātēs. Tā mēs patiešām kalpojam Dievam ar mūsu dzīvi un izpildām to mērķi, kam Viņš mūs ir radījis.

LUTERĀNI ŠODIENAS PASAULĒ

No mazajiem, pietīcīgajiem pasākumiem Vācijā, pirms 500 gadiem, Luterāņu baznīca ir augusi plašumā visā pasaulē. Lutera Reformācija izplūda caur Eiropu un iesakņojās Zviedrijā, Norvēģijā, Dānijā, Igaunijā, un Latvijā, kā arī citās valstīs. Luterāni ieplūda Amerikā ar iebraucējiem no šim valstīm. Bet lielākais pieaugums šodien ir Āfrikā, kur atrodas 23 miljoni, un Āzijā, kur ir 12 miljoni. Pavisam kopā pasaulē ir 72 miljoni luterāni. Lai klūtu par luterāni, ir vajadzīgas tikai kristības un pamācība par Luterāņu ticību. Pirmais solis ir parunāties ar vietējo luterāņu mācītāju.

WHAT LUTHERANS BELIEVE

LUTHERANS ARE CHRISTIANS

Someone once asked a Lutheran pastor, "Do Lutherans believe theirs is the only true religion?" And the pastor wisely replied, "Yes. But Lutherans don't believe they are the only ones who have it." To be a Lutheran is to be a Christian. Lutherans understand themselves to be in that long line of Christians, going back to the followers of Jesus Christ himself, who have been birthed into God's family by the rite of baptism and nourished in faith by the hearing of God's Word and receiving the sacrament of Holy Communion. They ascribe to the historic creeds and writings of the early church and have cherished its liturgical traditions. Along with many other Christian denominations, they stand firmly on the bedrock of the Christian faith.

WHY "LUTHERAN"?

The name "Lutheran" doesn't appear until the 16th century when a Catholic monk, Martin Luther, attempted to reform the church, which by then had become corrupt. Rather than reforming the church as a whole, a rift developed. The church became divided into what became known as the "Reformed" or the "Protestant" version of the Christian Church, as over against the Roman Catholic Church. The first of these breakaway churches was called "Lutheran" by its enemies. And the name stuck. Now Lutherans proudly claim this heritage and their champion of the Reformation.

Luther's revolution changed not only the church but also society. It had an enormous impact on education, work, politics, music and culture. It could be said that the Reformation spawned the modern era in Western civilization. Even though it was a complex phenomenon, the core of the Reformation can be found in three of its battle cries: "Word Alone, Grace Alone, Faith Alone."

WORD ALONE

The big discovery that spawned the Reformation was really a rediscovery of the heart of Jesus' teaching found in the Bible, which had been covered over by layers of church tradition. By turning to the Bible as the true measure of the Christian faith, Luther cleared the decks and got to the core of the Christian message. He even translated the Bible into the language of the people so they could read it for themselves. Hence, one of the battle cries of the Reformation was, "By God's Word alone!"

GRACE ALONE

By studying the Scriptures directly, Luther rediscovered the central message, that Jesus Christ was sent by God to die on the cross for our sins and to free us from eternal death and damnation. And that this sacrifice was an act of pure, unconditional love. It is pure grace, given as a free gift. It cannot be bought or earned by any means. For the gift has already been given. It is a done deed. That is the whole point of God's entry into our world through Jesus Christ; he came to die for us in order to win for us freedom, life, and salvation. This is the Good News, or in Greek, the *evangel*. That is why the Lutheran Church is called the **Evangelical** Lutheran Church. For that is its mission: to proclaim this good news.

FAITH ALONE

Since there is no way to buy this gift or to earn it, it can only be received by faith. One need not ask how much faith is enough, for faith is not a matter of quantity.

Rather, faith is more of a letting go; a letting go of all our efforts to storm the heavens, to be spiritual or holy, or particularly good in order to earn God's favor. If we already have his favor and love, what's the point? There is none! So faith is a matter of trust. It is both an exhilarating and freeing thing. But it is also humbling to acknowledge that God is God and we are not.

MEANS OF GRACE

Lutherans tend to be practical, down-to earth people, even as Luther was. So the practical question is, "Where, in particular, does God come to meet us? Where do we find Jesus?" Or in other words, "What are the practical means by which God's grace is given to us?" The means of grace are two: God's Word and his Sacraments. And the Sacraments are also two: Baptism and Holy Communion. This does not limit God, for God can still act where and when he wills. But these are the places God has promised to be here for us. Always. So we need not doubt, but can be sure where we can normally meet God. Hence, these are called the normal means of grace.

GOD'S WORD AND THE BIBLE

The Bible contains God's Word, but is not equated with God's Word. God's Word is bigger than the Bible. God's Word is a powerful event. When the book is opened, read, preached, believed, and new life is given, then it has become God's Word. But sitting on a shelf gathering dust, it is only a book of possibility. Luther once said that the Bible is the cradle in which the living Christ Child lay; and cautioned us not to confuse the baby with the cradle! It takes some knowledge and skill, along with God's Spirit, to transform the book into the living Word. That is why the task is often given to preachers who have been called and trained for this task.

THE SACRAMENTS

Sacraments are God's Word, together with some earthly element we can see and touch. They are tactile ways in which God is made real to us besides just our ears. That is why we call them sacraments, or "sacred" or "holy" events. Because God is there. How do we know? Because he promised to be there in the waters of birth and his holy meal. Not only did he promise, but he commanded us to so invite him to be among us.

BAPTISM

Baptism is a birth. It is how we are born into God's family, or his kingdom. There is no other way to get in. And once we belong to God, it is forever. We may let go of him from time, to time but he will never let go of us. Whenever Christians have doubts about whether they are worthy enough to belong to God's kingdom, they can always say, "But I am baptized!" (And even have the documents to prove it, namely, their baptismal certificate.)

Baptism meets the sacramental requirements of God's Word and an earthly element. The element is water, which is poured over a person's head. Or the person can be dunked. The amount of water used does not matter. It's OK to be messy. Birth is messy.

People of any age can be baptized. In the Lutheran church it is usually babies that are brought for baptism. Because they meet the requirements: the can sleep, eat, cry, and poop in their diapers. Every parent knows that these requirements suffice for giving their unconditional love. They are also good enough for God.

HOLY COMMUNION

Bread and Wine, together with God's Word, becomes Jesus body and blood, his very presence among us. Luther once called this "God's Word between our teeth," as a tangible way of assimilating all of God's promises. We are baptized only once, because we can only be born once. But we eat many times in order to live. So also Holy Communion is our nourishment to keep our faith alive. It is a meal which flows in two directions; it strengthens our ties with God and it strengthens our bonds of love within the community. So even though one can receive individual communion, it is usually a family meal. We share it with our brothers and sisters in Christ within our congregation and throughout the world. In this way the bond of love is maintained with all those who were birthed into the family of God by their baptism. This family is called the Church.

THE CHURCH

The Church is simply the place where this ministry of Word and Sacrament happens. God's presence among his people is the whole point of being a church. Where this happens, that's where church is. This ministry belongs to the people of God, and not to any church hierarchy or clergy. (Indeed, that's what spawned the Reformation; the captivity of the church by its hierarchy). Still, for good order and good preaching and good functioning of the church, pastors are called by the people for these tasks.

WORSHIP

When God comes to be among his people in his church, it elicits a response. One immediate response is confession, for the contrast is suddenly clear: God is holy and we are not! We have fallen short of expectations or have pretended to be holier than we are. Like in any healthy relationship, we must come clean, or else not much more is going to happen. Then we hear the words of forgiveness and make peace with our God. Because our hearts are full of joy, we sing praises to our God. Or we lift our cares and sorrows to him in prayer. We stand, sit, kneel, speak, sing, give our money, eat, drink. It is a lively interaction, with the trajectory sometimes coming from God to us, or from us to God, or horizontally among ourselves. To keep our relationship with our God vibrant and lively, it is good to have this date with him every week.

CHRISTIAN FREEDOM

One of the first of Luther's many writings was called, "The Freedom of a Christian." In language that still speaks to us, it sets out the great attraction of the Christian Faith, namely freedom. The point of religion is not to be religious, but to be freed from all those things that hold us in bondage: fear, conceit, selfishness, smallness, anger, hatred, and countless other life-destroying forces including sin and death itself. That is what Jesus was sent for, what he died for, and what he rose for. The Christian proclamation is that he accomplished his purpose. Hence, Luther can univocally state that "a Christian is a free lord of all, subject to none." But that is only half of the sentence. Luther then drops the other shoe and adds, "A Christian is a servant of all, subject to all." In other words, there is purpose to your freedom. You are not only free **from**, but free **for**. And what you are free for is to serve your fellow human being. It is a paradox.

...AND OTHER PARADOXES

The Lutheran worldview contains many paradoxes, such as the one above. We are considered both saints and sinners; free from the law, yet still living under it; living in God's Kingdom, yet being bound to this earthly kingdom. Such language reflects the complexities of life. The fact is, there are many paradoxes in life. Lutheranism does not try to simplify life in order to fit it into a neat religious system. Rather, the Lutheran tradition is to look reality squarely in the face and wrestle with the challenges of living out one's faith in a complex world. It is a down-to-earth, pragmatic approach to life and faith.

VOCATION

This down-to-earth, pragmatic faith is vividly expressed in the Lutheran understanding of vocation. There is an anecdote in which a young man, planning to become a monk, asks Luther how he is supposed to please God, now that Luther had closed down the monasteries. "What is your trade?" asks Luther. "I am a barrel-maker, same as my father and his father before him." Then Luther, looking the lad straight in the eye says, "You want to please God? Then make a barrel that doesn't leak!" In short, we are not to be so heavenly minded that we are no earthly good! The life that is most pleasing to God is one that employs all of your God-given talents and best serves your neighbor. Once you discover that, you have discovered your calling, your vocation, your purpose in life. And your joy. Your vocation is where your deep joy and the world's deep hunger meet. This can be in your job, your family life, active citizenship, service in community, as well as your church. All persons are called for some purpose in life. So there is no special religious part of us, but we are who we are before God in all our activities. That is how we serve God and fulfill the purposes for which we were created.

LUTHERANS IN THE WORLD TODAY

From its modest beginning in Germany 500 years ago, the Lutheran Church has grown to 72 million members worldwide. The Reformation spread through Europe and took root in countries like Sweden, Norway, Denmark, Estonia, and Latvia. It found its way to United States through the immigrants from those countries. But the largest growth today is in Africa and Asia, having 23 million and 12 million Lutherans, respectively. To become a Lutheran, only baptism and instruction in the Christian faith is required. If you are already baptized, you need only to attend a membership class in a Lutheran congregation and thus signify your desire to become part of its fellowship.

